

De enige ware...

Tegen heug en meug worden we tegenwoordig geconfronteerd met de stroom van berichten over radicaliserende jonge islamieten , die zich afzetten tegen de brede middenstroom binnen de Islam. En in die discussie valt van tijd tot tijd de term : De ware Islam. Is dat het djihadisme , de radikale Islam ? Zo ervaren die jongeren het wél....als een ontdekking.

Of is het die 'gewone' islam van de moskee op de hoek , waar mensen houvast proberen te krijgen aan hun geloof en aan elkaar , om staande te blijven en lijn en zin in hun leven te vinden. Binnen de Islam is er een grote verdeeldheid...en dan hebben we het hier in Nederland nog niet eens over soennieten , shi'ieten, alawieten en wat er nog meer aan stromingen bestaat binnen de Islam.

De term : 'De ware Islam' , treft me , omdat het onmiddellijk doet denken aan de eeuwige strijd die woedde binnen de christelijke kerk : De pretentie de ware kerk te zijn. Niet alleen de grote en machtige Katholika door de eeuwen heen , maar zeker ook de protestantse kerken , de kleinsten voorop: De ware kerk , dat zijn wij!! "De kerk kan in een stad of dorp in principe maar één adres hebben : De secretaris van ónze kerkeraad." (Echt een citaat!)

En daarachter zit dan natuurlijk de herinnering aan de schrikbarende wreedheden , waarmee in de geschiedenis van de christelijke kerk geloofsconflicten zijn uitgevochten : Een spoor van slachtingen , brandstapels , verbanningen, enzovoort. Als we vandaag in de krant lezen van de verschrikkingen die mensen elkaar aandoen in de naam van Allah ... dan kijken we in een spiegel....En beseffen we hoe fel en nietsontziend religieuze haat werkt...

Hoe lang ligt die scherpe kerkelijke verdeeldheid eigenlijk achter ons ? Zo'n 50 , 60 jaar geleden stond het nog recht overeind.....En is het eigenlijk wel echt wég? Of kan het zomaar als een sluimerende heidebrand weer opvlammen...?

De oecumenische beweging heeft op dat gebied veel goeds gedaan. Door het werk van de Wereldraad van Kerken , via nationale en plaatselijke raden van kerken zijn we gewend geraakt in het meervoud te denken. We horen bij elkaar , al zullen er altijd verschillen blijven in beleving , in rituelen , in geloofspunten. Maar we leren (langzaam) om daarover te praten en elkaar echt te bevragen . Het begint door te dringen dat kerken zijn : Vrijplaatsen voor bezinning en actie , zorg en aandacht voor zoekers naar zin , houvast , diepte in je bestaan, waarin ze elkaar kunnen verrijken en aanvullen... Dat is een totaal andere beleving...en dat is goed . Zeer goed. Zo hóórt het , zo is het bedoeld , zo heeft de samenleving er wat aan, maakt het wat uit dat er een kerk is...

Die kant heeft de Islam heel nadrukkelijk ook. Ook al is daar in het nieuws nauwelijks aandacht voor.... Gericht op heil voor de mensen , ontplooiing van mens-zijn , opbouw van gemeenschap , positief deelnemen aan de samenleving. De zachte krachten , die het nieuws niet halen, omdat ze niet schokkend genoeg zijn.... Het geloof dat zegt: Islam is vrede , is toewijding aan God en aan elkaar. In alle kwetsbaarheid en onvolmaaktheid...De Islam , waarmee je kan praten , uitwisselen..

Ik kan niet anders dan hopen en verwachten dan die kant van de islam...de ware Islam , zal winnen. Een positieve , constructieve kracht , waardoor mensen opbloeien en hun plek innemen in verantwoordelijkheid.

Wat een visioen...: Als Jodendom ,Islam en Christendom het best uit hun verwante tradities zouden bundelen, zouden wáár maken , léven.....Wat een kracht ten goede...
Wat een stad zou Jeruzalem zijn.Stad van vrede . Waarom niet ? Ze is ertoe bestemd.

Jan R.Dijkema